

АТОМНИК АУ України

№27 (1149) 28 грудня 2023 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

З прийдешнім Новим роком, хай попри все він буде щасливим і переможним для України!

Із найщирішими почуттями поваги та вдячності вітаю вас з прийдешніми і майбутніми зимовими святами, шановні колеги!

Цей рік був складним та непередбачуваним для всіх українців, але для працівників нашої галузі він був особливо важким. Ви працювали в умовах війни, забезпечуючи електроенергією не тільки мирний спосіб життя наших співвітчизників, а й, що найголовніше, захист нашої країни.

Ваша праця є надзвичайно важливою для нашого суспільства, і сьогодні особлива цінність — ваші відданість, професіоналізм, сміливість і готовність працювати в екстремальних ситуаціях. Ви демонструєте справжній героїзм та мужність у найскладніших умовах. Ви тримаєте баланс країни — попри найпідступніші дії окупантів.

Завдяки злагодженій спільній роботі та дружньому колективу ми успішно пережили всі виклики та досягли багатьох цілей.

Тож від душі бажаю у Новому році миру, здоров'я та добробуту вам і вашим родинам. Нехай ваша праця буде легшою, а ваші зусилля будуть відзначені високою оцінкою та повагою.

Хай Новий рік принесе довгоочікувану Перемогу Україні, а для всіх нас стане початком нових досягнень, хай робота дає задоволення та позитивні емоції.

Хай у професійній діяльності будуть натхнення та наснага, а яскраві новорічні вогні освітлюють наші серця. Хай буде місце в душі для радості і див.

Бажаю усіляких гараздів, щоб у житті не було приводу для напруги, щоб жодна мрія не зустрічала опору, щоб світло і віра у нашу країну і нашу Перемогу осяювали життєвий шлях кожного.

Дякую вам, колеги, за вашу рівновагу, стійкість, незламність і відданість.

З повагою

Голова Атомпрофспілки

Валерій МАТОВ

МОЛОДІЖНИЙ РУХ

«Бути разом — бути на крок попереду»

У місті Кам'янці-Подільському 14-17 грудня відбувся великий освітній проєкт для молоді — Колегіум Атомпрофспілки «Взаємодія профспілкової молоді під час війни». За певний час проєкт уже став осередком комунікації, навчання та натхнення активної профспілкової молоді наших підприємств.

Випробування через гру

Відкривав навчання тренінг «Делегування повноважень як інструмент ефективного лідера. Створення ефективної команди», який провів заступник Голови Атом-

профспілки Павло Прудніков. Він розповів про особливості формування ефективної команди залежно від навичок та умінь кожного з учасників. Після цього всіх було поділено на три команди, які отримали практичне завдання — зняти короткий відеоролик на профспілкову тематику і презентувати його у фіналі колегіуму. Це дало неабиякого драйву на весь період навчання. Адже спільне завдання згуртувало учасників, спонукало краще пізнати одне одного, аналізувати, виявляти певні якості, знання та професійні уміння кожного, формально та неформально працювати в команді — у невеликій проміжці вільного від навчання часу.

Після тренінгу відбулося засідання Центральної Ради молоді ОМА, де було підбито підсумки року, складено план роботи на 2024 рік та розглянуто низку інших важливих питань і завдань.

(Закінчення на 2-й стор.)

ВОЇНИ СВІТЛА

«Війна вчить ще більше цінувати життя»

Про військове життя комбінатівця Руслана можна зняти трисерійний фільм. Сумлінна строкова служба в армії, перший бойовий досвід під час участі в антитерористичній операції і подальше загартування воїна-захисника під час повномасштабного вторгнення... Про події, враження, емоції та внутрішні зміни в характері Руслан відверто розповів пресслужбі ДП «СхідГЗК».

Наш співрозмовник працює підземним ствольовим на Смілінській шахті ДП «СхідГЗК». Прийшов на підприємство 20 років тому. Починав гірничоробочим, а з 2009 року почав працювати підземним ствольовим.

Уперше військовий однострій Руслан приміряв під час строкової служби. Півроку «учебки», рік — у 17-й окремій танковій бригаді. Набув досвіду, знань, але не думав, що вони знадобляться йому в реальному житті.

Родина, робота, домашнє господарство... Традиційний життєвий уклад робота цього смілінчанина у 2014 році перервав початок антитерористичної операції.

Ризикуючи собою, рятували бойову техніку

Протягом року Руслан проходив службу в 93-й окремій механізованій бригаді «Холодний Яр». Потім чотири місяці перебував безпосередньо у зоні бойових дій на запеклому Донецькому напрямку. Його підрозділ розташовувався в районі села Тоненьке, неподалік селища Піски.

На Руслана та його побратимів була покладена важлива місія. У складі евакуаційного взводу займався вивезенням пошкодженої у боях бронетехніки за допомогою спеціального танка-тягача. Військова професія нашого героя називалася «такелажник».

«Вийжджали під обстрілами, коли арта крила нас вогнем, — згадує Руслан. — Але ж треба було виконати завдання. Ми всі знаємо, яку цінність для військових має техніка. З «голими руками» на ворога не підеш. Тому пошкоджені машини мали бути доставлені в більш безпечне місце та відремонто-

вані, щоб знову використовуватись у бойових умовах. Рятувати техніку доводилося, ризикуючи собою.

Наприкінці січня 2015 року ми поїхали у Піски, щоб забрати підбиту БМП, яка підірвалася на міні. Коли перебували біля цієї машини, почався артобстріл. На щастя, обійшлося без уламкових поранень. Але ж отримали мінно-вибухові травми (контузії). Побратими відвезли нас спочатку до штабу, потім до госпіталю. Далі — лікування, реабілітація, відпустка».

У квітні 2015 року Руслан повернувся додому та продовжив працювати на Смілінській шахті в рідному колективі.

25 лютого — без вагань до військомату

Початок повномасштабного вторгнення для багатьох українців став як грім серед ясного неба. Але справжні патріоти рідної Батьківщини довели, що готові дати гідну відсіч підступному ворогу. (Закінчення на 2-й стор.)

МЕДИЦИНА АТОМНИКІВ

50 років на сторожі життя і здоров'я

Лікарі та військові — найважливіші професії під час війни. Воїни боронять Україну. Медики рятують життя. Вараська багатопрофільна лікарня, членська організація Атомпрофспілки, теж «у штатному режимі» самовіддано бореться за життя і здоров'я цивільних і військових. Про працю колективу медичної установи, який має вже 50-річну історію, — у розповіді голови профкому КНП ВМР «Вараська багатопрофільна лікарня» Віталія Тараканця.

З історії медичного закладу

Вараська багатопрофільна лікарня бере свій початок від будівництва Західно-Української АЕС (згодом — Рівненська АЕС) в 1973 році, коли було створено здоров'я пункт для надання медичної допомоги будівельникам АЕС. З часом медичний заклад, який з розбудовою атомної станції та міста енергетиків набирав потужності, було реорганізовано у спеціалізовану медико-санітарну частину (СМСЧ №3). У 1996 році медсанчастина переходить у підпорядкування Держкоматома Міністерства енергетики України. У 2006 році повертається до Міністерства охорони здоров'я. 23 січня 2020 року ДЗ СМСЧ №3 МОЗ України переходить у комунальну власність міської територіальної громади (Вараської міської ради) і тепер має дозву назву — Комунальне некомерційне підприємство

Вараської міської ради (КНП ВМР) «Вараська багатопрофільна лікарня».

Допомогла Атомпрофспілка

2020 року медичний заклад без перебільшення «прогримів» на всю Україну, коли профком первинної профспілкової організації державного закладу «СМСЧ №3 МОЗ» проводив акцію протесту під стінами Вараської міської ради. Тоді трудовий колектив лікарні, що є організаційною ланкою Атомпрофспілки, звернувся до Голови Атомпрофспілки Валерія Матова з проханням допомоги медичному закладу, що перебуває в стадії затяжної реорганізації, вирішити питання фінансування, ліквідації тримісячної заборгованості у зарплаті. Фахівці ЦК Атомпрофспілки, у тому числі заступник Голови Атомпрофспілки Павло Прудніков, виїхали, аби розібратися на місці.

— Ми планували вже наступну акцію, згідно з алгоритмом профспілкових протестних дій, це мала бути крайня межа — страйк, тобто припинення надання медичних послуг місту, — згадує голова профкому медзакладу Віталій Тараканець. — Але, дякувати Атомпрофспілці, ми спрацювали, як потрібно. Це була дуже клопітка робота. Допомогу профкому надавали усі фахівці Атомпрофспілки, особливо профспілкові юристи Ігор Чулюк та Ігор Охрімченко. Я вигравав арбітражний суд, весь час консультуючись з ними.

(Закінчення на 3-й стор.)

МЕДИЦИНА АТОМНИКІВ

50 років на сторожі життя і здоров'я

(Закінчення.)

Початок на 1-й стор.

Трудовий арбітраж прийняв позитивне рішення на користь найманих працівників. Ми отримали зарплату. Далі у нас пішла процедура звільнення керівника медзакладу, обрали новий склад керівництва, оформили комунальне некомерційне підприємство, уклали договір з НСЗУ (Національна служба здоров'я України), від ефективності роботи якої ми тепер залежимо. За зразково підготовлений і проведений арбітраж я отримав навіть грамоту від НТСЕР (Національної тристоронньої соціально-економічної ради).

Профорганізація — з найчисельніших у місті
Сьогодні Варасяка багатопрофільна лікарня — це

єдиний заклад у Вараській ОТГ (на сьогодні 50000 населення). Надає медичну допомогу також працівникам атомної електростанції та їхнім сім'ям. Заклад — один із кращих в області, вважає Віталій Тараканець, працює повноцінно, самодостатньо і затребувано.

— Щодо профорганізації в лікарні, у місті ми друга профспілка, яка налічує таку кількість членів. У цілому в медзакладі працюють 428 осіб (лікарів — 89, близько 280 середнього персоналу і молодший персонал). З усіх працівників лише троє не члени профспілки. Такий високий відсоток великою мірою завдяки тому, що Атомпрофспілка вчасно реагувала на наші запити. Допомагали з документацією,

юридичними питаннями і фінансово. Так, у період пандемії, коли COVID-19 нас «чавив», завдяки Атомпрофспілці ми купили кисневий генератор, захисний одяг, маски тощо. Якби не було підтримки такого потужного профспілкового об'єднання, нам би було набагато важче. Хотіли б і в подальшому вирішувати проблеми активніше разом. Хоча зараз, розумію, всюди стало важко. Я це відчуваю з власного профспілкового досвіду, адже є членом профкому медзакладу років з 20. Головою профкому на громадських засадах — уже другий термін, працюю в закладі як лікар-хірург. 16 років — член Центрального комітету Атомпрофспілки.

Ворог нас згуртував

— Останні понад півтора року для нас, як і всіх в Україні, були надзвичайно складні й тривожні. Війна, розв'язана росією, для багатьох стала випробуванням. Стало й економічно важче, медикам у тому числі. Для комунальних лікарень було знято низку доплат. Але ми пішли на це, щоб урятувати колектив. Профспілкове життя також триває, незважаючи на воєнний час. У нас назріло прийняття нового колективного договору. Дуже важко приймали його раніше, передбачаю, нелегко буде й у 2024 році. Зараз профгрупорги за мою квачівкою готують свої пропозиції наперед, щоб ми їх

встигли добре опрацювати. Усе в нашій роботі спрямовано на співпрацю з громадою, з людьми. Потрібно, щоб було взаєморозуміння, націлене на добробут. І ми разом повинні боротися. На передовій, але і в тилу.

Наша профспілкова організація, як і скрізь в Україні, орієнтована передусім на волонтерську допомогу нашим захисникам. Ворог нас згуртував. Допомагаємо передусім там, де є безпосередні військові дії. Збирали на необхідну амуніцію та техніку, возили гуманітарну допомогу на передову, в'язали захисні сітки. Мої друзі, колеги — на передовій уже по півтора року, боронять нашу країну та рятують життя військових і мирних жителів у зоні бойових дій. Серед них хірурги, стоматологи, завідувач рентгенкабінею та інші. На жаль, є втрати. У нашого колеги лікаря-отоларинголога нещодавно загинув син. Це боляче. Це такий камінь, який ми скинемо з душі тільки тоді, коли вичиємо зі своєї землі усю ворожу нечисть. Тому ми закинули деякі напрями традиційної профспілкової роботи, не проводимо, наприклад, культурно-масові заходи. Усі сили спрямовуються на допомогу ЗСУ.

Самовіддано, у штатному режимі
Тут, на місці, медики «Вараської багатопрофільної лікарні» також самовіддано працюють: проводять

складні операції, приймають пологи, борються з онкологією, інсультами, інфарктами. Стаціонарна невідкладна медична допомога надається в режимі 24/7. Наявні бригади постійної готовності у разі виникнення надзвичайних ситуацій техногенного, природного та воєнного характеру. Тепер і багато поранених бійців проходять через руки медичних працівників лікарні, які ще півтора року тому проводили лише планові операції.

— Ми розширилися, почали надавати медичну допомогу військовим, реабілітаційні періоди вони проходять у нас. Є дуже багато контузій, вогнепальні поранення. Рік тому в лікарні було відкрито реабілітаційне відділення з мультидисциплінарною командою. До неї увійшли нові люди, але дехто перейшов

сюди з інших відділень. Також і деякі наші медсестри, які мали вищу освіту і пройшли відповідні курси. У команді є навіть психолог. Бо людину не зможуть вести на ноги, якщо вона сама не захоче. А люди, які отримали важку травму чи поранення і втратили частину функцій, часто впадають у стан депресії. У відділенні є сучасні тренажери, фізіотерапія, різне обладнання. Але найголовніше в реабілітації — це фахівці.

У лікарні в нас усі лікарі чудові, й серед молоді, що не так давно поповнила наші ряди. Тож я вірю, у нас все буде добре. Бог навчив нас любити людей і цінувати життя. А наш люд український уже достатньо вистраждав, і це страждання має закінчитися. Ми переможемо і збудуємо щось хороше нове.

Слава СТАНІНА

НАЦІОНАЛЬНІ ПАРКИ АТОМПРОФСІЛКИ

Середина-Буда: жодного дня без обстрілів

Територія Національного природного парку «Деснянсько-Старогутський», який є членською організацією Атомпрофспілки, знаходиться в зоні активних бойових дій. Парк розташований вздовж ділянки державного кордону протяжністю 30 км на півночі та сході. Адмінбудівля парку — у прикордонному містечку Середина-Буда Шосткинського району. Місто сьогодні у вогні, жодного дня без обстрілів з боку російського агресора, руйнувань, людських втрат. Найчастіше прикордоння обстрілюють з артилерії та мінометів, проте зараз почастишали удари з БПЛА.

НИЦІВНІ АТАКИ

— У перші дні війни місто не так сильно обстрілювали, — розповідає Микола Миколайович Чернігов, голова первинної профспілкової організації НПП «Деснянсько-Старогутський», інженер з охорони природних екосистем. — Хоча околиця Середина-Буди закінчується практично на межі кордону з російською федерацією, з того боку — вже Брянська область. Центральна будівля парку — за 400 метрів від кордону з РФ. З перших днів війни обстріли велися за межами міста, обстрілювали навколишні села, ліс з боку Старої Гути, мабуть, виявляли стратегічні об'єкти. Потім почали прицільно нищити інфраструктуру Середина-Буди. У нас не було світла. 31 липня минуло року росіяни з міномета пошкодили нову будів-

лю Старогутського природоохоронного науково-дослідного відділення, а також нашу спостережну вежу та її обладнання. Було введено з ладу систему відеоспостереження, необхідну нам особливо в пожежонебезпечний період у лісі.

— Розпочалися пожежі в лісі, — продовжує Микола Миколайович. — Ми не могли їх гасити, адже ліс заміновано. Влітку у пожежонебезпечний період кинутого сірника було достатньо, щоб ліс спалахнув, а тут снаряди. Пожежний автомобіль парку, який раніше гасив загоряння в лісах, став використовуватися для гасіння пожеж у місті.

Деснянська частина парку теж постраждала. Минулоріч було знищено дитячо-оздоровчий табір «Десна». У червні вже цього року російські військові розбили

нашу туристичну базу «Деснянка» біля села Очкине на березі річки Десенка, у неї потрапила ракета. На цій базі парк готувався розміщати переселенців.

НЕВТІШНІ НОВИНИ ЩОДНЯ

Фактично увесь час війни співробітникам парку доводилося жити і працювати під обстрілами, розповідає Микола Чернігов. Крім того, на територію міста періодично проникали російські диверсійно-розвідувальні групи. 11 листопада 2023 року російські ДРГ розстріляли мотоцикл з двома цивільними. Загинув колишній інспектор з охорони природно-заповідного фонду НПП «Деснянсько-Старогутський», який перебував на пенсії.

— Від російських обстрілів постраждав також інспектор Старогутського ПНДВ, — продовжує Микола Чернігов. — Втратив геть

усе: будинок, авто, документи, особисті речі. Все згоріло. Дякуємо, Атомпрофспілка надала матеріальну допомогу.

Почалися інтенсивні бомбардування міста. «Прилітало» по декілька разів на день. На нашій вулиці навпроти моєї оселі повністю згоріли будинки. Особливо постраждали багатоповерхівки. Згорів готель, будівля поліцейського відділу. Жакливі новини щодня. Люди почали більше боятися та більше виїжджати. В основному — в найближчі Шостку, Ямпіль. Наші працівники також змушені були евакуюватися в більш безпечні міста, коли двічі «прилітало» в центральну адміністративну будівлю в Середині-Буді. Я зараз у Шостці, 60 км від Буди. Тут також наші бухгалтерія та відділ кадрів. Деякі працівники, це науковий, рекреаційний відділи, — у Сумах, Чернігові,

Києві, на дистанційному режимі роботи.

БІЛЬШЕ СМЕРТІ ЛЯКАЄ НЕВІДОМІСТЬ

Сьогодні місто Середина-Буда, яке до війни було сповнене життям, мало 7 тисяч мешканців, наче вимерло. Спалені будинки, розбиті вітрини магазинів, на вулицях людей не зустріти.

— Це на перший погляд нікого не видно, — каже Микола Миколайович. — Коли гуманітарну допомогу підвозять (раніше — більше), люди стягуються. Тобто люди продовжують тут жити, не зважаючи на небезпеку та руйнування. Здебільшого залишилися пенсіонери, літні люди, які звикли до свого місця проживання, жили тут з діда-прадіда, і більше, ніж смерті, бояться нової невідомості.

ЖИТТЯ МАЄ ТРИВАТИ

— Перед кожною зимою ми заготовляли кормові гілячкові віники для диких тва-

рин, вивішували їх у лісі, — згадує Микола Миколайович. — У снігову зиму косять кабана чи зайця складно добувати корми. Через неможливість дістатися лісу тепер наші працівники займаються заготівлею віників у населених пунктах: на городах, на покинутих ділянках. Добре, що солонців, які ми організували в лісі для тварин раніше, вистачить ще на пару років, щоб вони могли підживитися сіллю. Життя має тривати, тварини мають залишатися в наших угіддях, не мігрувати у пошуках їжі.

До війни до наших завдань входило патрулювання угідь парку, виявлення порушників. Звичайно, зараз на більшій території це зробити неможливо. Але далі вглиб Десни браконьєрство нашими інспекторами контролюється. І цього року ми підготували річний звіт, є протоколи, кримінальну справу відкрито: у заповідних територіях ловили рибу. Керівництво каже, треба вже на наступний рік планувати бюджет, які виконуватимуться роботи...

Так, війна триває. Та ми маємо, попри все, жити далі й робити те, що нам до снаги, для збереження життя і наближення миру.

Лілія СОКОЛОВА

Існування профспілкового руху в Україні — це ознака рівня цивілізованості держави

НАШІ ЛЮДИ

Історія, що надихає

Переселенка з Енергодара завдяки грантовим коштам відкрила власну лабораторію натуральної косметики.

В Енергодарі Олена Собко працювала хіміком на Запорізькій АЕС, однак змушена була полишити роботу і рідне місто задля власної безпеки. Жінка разом із родиною виїхала з окупації та вже понад рік мешкає у Каневі, куди потрапила завдяки подрузі зі студентських років.

Хобі Олени Собко — виготовляти натуральну косметику, але жінка зав-

жди мріяла перетворити його на справу життя, масштабуватися й відкрити справжню лабораторію.

Влітку переселенка з Енергодара дізналася про старт конкурсу бізнес-ідей «Роби своє», що його проводить Фонд «МХП-Громаді», та вирішила використати цей шанс для втілення в життя давньої мрії. І не даремно — Олена Собко стала одним із переможців конкурсу на Канівщині, а нещодавно вона презентувала своє невелике виробництво.

«Займаюся виготовленням натуральної косметики під замовлення вже понад 6 років. Але якщо раніше я робила це вдома, то тепер маю власну лабораторію! Це дає змогу розвивати улюблену справу, збільшувати масштаби виробництва та відповідно клієнтську базу», — зазначила Олена Собко.

Завдяки грантовим коштам у розмірі 100 тис. грн підприємця придбала необхідне обладнання: водяну баню для плавлення воску та емульгаторів, стерилізатор для тари, змішувач, що дозволяє значно збільшити обсяги одночасного виготовлення продукції, гомогенізатор, який робить консистенцію сумішей однорідною, та доза-

тор. Крім того, власним коштом жінка придбала лабораторний рН-метр, лабораторні ваги та необхідні розхідні матеріали.

В асортименті косметики, яку виготовляє Олена Собко, є лінійки для догляду за волоссям, обличчям та тілом.

«Моя косметика повністю натуральна та не містить шкідливих компонентів. У її складі натуральні олійки, екстракти трав тощо. Також вона має приємний несинтетичний запах, адже для цього використовую лише гідролати — ароматні рідини, виготовлені методом парової дистилляції з квітів та трав».

ТАЛАНТИ АТОМНИКІВ

Розпочалось усе із цукеркового букета

Свою творчість вона називає задоволенням для душі. Годинами клаптує над виробами, які тішитимуть не тільки її, а й здивують і захоплять багатьох людей. Букети із солодошів, новорічні прикраси, великодні яйця, підсвічники з гіпсу, вишукані скриньки для дрібниць, а ще органайзери, хлібниці, таці та чимало інших красивих і корисних речей створює власноруч працівниця юридичного управління Рівненської АЕС Лілія Загоруйко.

Майстриня декорує вже готові вироби і вони набувають нового неповторного вигляду, деякі речі створює самотужки, а вже потім оздоблює. Такі вироби оригінальні й чудово доповнюють домашній інтер'єр.

Творче захоплення народилося спонтанно. «На весіллі побачила цукерковий букет і зрозуміла: хочу повторити цей шедевр», — розповідає пані Лілія. Спершу букети із солодошів оздоблювала різними декоративними матеріалами, атласними стрічками, шишечками. Ці матеріали потрібно дець зберігати — народилася ідея виготовляти скриньки.

Купувала дерев'яні заготовки, розфарбовувала, фантазувала з оздобленням. «У мене не було ніяких майстер-класів, вивчала інформацію про матеріали самотужки, з інтернету, підбирала якісні, щоб фарба не вигорала, щоб лак для покриття був безпечним, адже шкатулочками могли користуватися діти», — каже майстриня. — Особливо подобаються декоративні скриньки представницям прекрасної статі, тому прикрашаю їх стразами, блискітками, а всередині покриваю атласом чи оксамитом. У таких скриньках приємно зберігати дрібнички для кожної паночки».

Виготовляє пані Лілія речі й для кухонного вжитку. У

милих комодиках зручно скласти домашній дріб'язок, який у господині буде завжди під рукою. Зазвичай декорує майстриня такі вироби технікою «декупаж». «Це доволі тривалий процес, але доводити свої вироби до досконалого стану — справжня насолода. Коли робота завершена, люди мають бути у захваті», — каже жінка.

Мішечок із секретом
У творчому доробку майстрині чимало речей, виготовлених з гіпсу, най-

частіше ними прикрашає свою оселю. Так, милий декоративний мішечок, виготовлений власноруч, підходить для зберігання флакончиків з парфумами, у нього можна скласти цукерки або нитки. «Не люблю захащувати простір непотрібними речами. Кожен мій виріб має своє призначення», — каже Лілія. Розповідає, працювати з гіпсом не складно. Головне, вгадати із консистенцією. «Живе» гіпсова паста лише

1,5-2 години, за цей час потрібно встигнути надати їй бажаної форми.

Декорує майстриня гіпсові вироби також технікою «декупаж» або ж наносить відбитки природних матеріалів, наприклад, листочків, окремі елементи виготовляє у спеціальних формах — молдах.

«Часто надихає природа. Бачу щось цікаве і хочеться його відтворити. Людина рве вербові котки, а в моїй уяві вже вимальовується композиція, уже бачу, як створити таку гілочку. У період, коли вимикали світло, спало на думку виготовляти підсвічники», — ділиться пані Лілія.

«Малює» електричний струм

А ще жінка створює візерунки за допомогою електричного струму, фігурами Ліхтенберга прикрашає дерев'яні таці — розгалуження на поверхні нагадують гілки дерев чи мороз. Такі таці мають сучасний і стильний вигляд. «Я завжди прагну, щоб мої вироби були добрими і мали практичне застосування, тишили не лише око, а й використовувались у побуті», — каже майстриня.

«Колись була мрія про новорічну ялинку до стелі, дизайнерську. Зараз є в мене така ялинка і всі іграшки зробила своїми руками: кульки, шишки, бантики. А до цього Нового року маю намір виготовити янголят», — поділилася творчими планами Лілія Загоруйко.

Тетяна КОРОВАЙЧУК
Фото Тетяни ДУКАЧ

СВЯТКОВІ ДНІ

Назад у минуле

З Різдвом Христовим працівників підприємств Чорнобильської зони вітав колектив їдальні «Енергетик», ДСП ЦСП.

Вони не тільки ніби на машині часу перенесли їдальню у минуле та вбрались самі, а й порадували святковим меню, в якому традиційна кутя, а ще — холодець, салат «Олів'є», борщ з пампушками, капуста тушкована, вареники та млинці з сиром, гречаники, ковбаса домашня... М-м-м, смакота!

По-домашньому затишний захід наразі несе не тільки естетичну мету, а й психологічну: працівники не відчувають себе самотніми, перебуваючи на вахті у зоні відчуження.

Автомобільна акція зі Святим Миколаєм

26 грудня розпочалася благодійна акція для маленьких нетішинців «Навколо ХАЕС на електромобілі з Миколаєм».

Щоб взяти участь в акції та зробити внесок на ЗСУ, необхідно було зареєструватися за опублікованим на інформаційних ресурсах ХАЕС посиланням.

Протягом тижня здійснюватимуться екскурсійні освітні поїздки для малечі. Від Миколая діти та їхні батьки дізнаються про атомну енергетику України. Оповідатиме улюбленець малюків і про Хмельницьку АЕС, її енергоблоки та водойму-охолоджувач, а також про багато інших цікавинок.

Після невеличкої подорожі відвідувачі побувають у резиденції Святого, де на них чекає солодкий сюрприз.

Різдво іде на фронт!

213 патріотичних пакунків із солодощами зібрав колектив Південноукраїнської АЕС для атомників-військовослужбовців. Саме стільки працівників ПАЕС наразі виборюють перемогу в лавах ЗСУ та Національної гвардії України.

Святкові гостинці доставлені окремо кожному бійцю. У такий спосіб благодійники прагнуть, аби хлопці на передовій хоча б опосередковано відчули традиційний дух Різдва і його головну складову — віру в перемогу добра!

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»
Головний редактор
Марічка КОРМУШКІНА
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить 2 рази на місяць
Індекс — 21766
За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована
у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:
04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 1000